



ХРАБРОТО МОРЯЧЕ

Преди много години Англия отворила война на Холандия.

Единъ следобѣдъ часть отъ английската флота хвърлила котва срѣдъ морето. Моряцитѣ били ядосани, защото не могли да намѣрятъ неприятеля и да си примѣрятъ силитѣ. Но ето че единъ морякъ съзрѣлъ платно и извикалъ:

— Другари, корабъ!

Изведнѣжъ настанало оживление. Всички очи били отправени къмъ кораба. Но следъ него се по-

явили и други, които ставали все повече и повече и така бързо плавали, че английската флота била обградена за мигъ. Завързалъ се бой. Неприятельтъ билъ многочисленъ, и англичанитѣ падали убити единъ следъ другъ.

Всички знаели, че сж загинали, ако не имъ дойде помощъ. Началникътъ, като видѣлъ, че най-добритѣ и храбри офицери сж ранени или избити, седналъ и написалъ писмо до другитѣ параходи, които били въ пристанището, да му дойдатъ на помощъ. Съ писмото въ ржка той извикалъ къмъ моряцитѣ:

— Другари, трѣбва ни помощъ. Азъ ще възнаградя богато този морякъ, който предаде писмото на другитѣ параходи! Нему и родината ще бжде признателна. Кой ще се осмѣли да го занесе, макаръ да знае, че може да бжде убитъ?

Веднага изкочили нѣколко храбреци.

Но предъ всички застанало едно малко моряче и казало на началника:

— Г-нъ Началникъ, нека ида азъ! Азъ мога да плувамъ като другитѣ. Азъ съмъ толкова малъкъ, че